

Denne historien fant sted i Guatemala.

Alejandra sukket lettet. Hun var nettopp ferdig med å synge soloen sin for læreren i musikkrommet. Alle ukene med øvelse hadde vært verdt det! Selv ikke den vanskeligste delen var noe problem lenger.

“For en nydelig stemme!” Frøken Pérez, skolens musikk lærer, reiste seg og klappet. “Du er videre til neste runde i talentkonkurransen.”

Alejandra var så spent! I denne konkurransen kom elever fra flere skoler for å synge, danse eller spille et instrument, for å konkurrere og vinne premier. Frøken Pérez var dommeren som valgte hvem som fikk være med i konkurransen. Og nå fikk Alejandra bli med til neste runde!

“Du må bestå to runder til med prøvespilling,” sa frøken Pérez. “Hvis du gjør det, kan du delta i finalen. Den er på en søndag senere denne måneden.”

Alejandras glede forsvant like raskt som den kom. Magen hennes knøt seg.

Hun visste at søndag var en dag for å gå i kirken og lære om Jesus Kristus. Det var en dag for å ta del i nadverden. Det var en dag til å hvile og være sammen med familien.

“Søndag?” spurte hun. “Jeg vet ikke om jeg kan.”

“Hvis du ikke kan være der på den siste dagen, kan du ikke delta i konkurransen. Jeg vet at du vil gjøre det bra hvis du deltar, men det er ditt valg. Tenk på det i helgen og gi meg beskjed på mandag.”

Dagen etter fortsatte Alejandra å tenke på hva hun skulle gjøre. Hun gikk alltid i kirken sammen med familien sin på søndag. Men måtte hun virkelig være der hver uke? Det var vel ikke så ille om hun gikk glipp av kirken bare én gang, var det vel?

Ved leggetid snakket hun med Papá om hva hun skulle gjøre.

“Skal jeg synge i konkurransen eller gå i kirken?” spurte hun.

“Sabbaten er en dag vi gir til Gud.” Papá trakk pleddet opp til haken hennes og satte seg ved siden av henne på sengen. “Vi har seks dager til oss selv. Gud ber bare om én dag. Men jeg kan ikke ta dette valget for deg.”

Dagen etter i kirken fikk Alejandra og alle Primærvennene hennes synge “Et barns bønn” foran hele menigheten. De hadde jobbet med denne sangen lenge!

Alejandra sang av hele sitt hjerte. Musikken fikk henne til å glemme det vanskelige valget hun måtte ta i morgen. Da de var ferdige med sangen, gikk hun stolt tilbake for å sitte sammen med familien.

Mamá ga henne en klem. “Du sang så vakker!”

“Vi er så stolte av deg”, sa Papá. “Gjennom å dele talentet ditt med andre viste du ditt vitnesbyrd og din tro på Gud.”

Alejandra var glad for å kunne bruke sine talenter til å synge Primær-sanger. Hun visste at da ble Jesus også glad!

Så kom Alejandra på noe. Hvis konkurransen hadde vært i dag, ville hun ha gått glipp av muligheten til å synge om vår himmelske Fader. Hva ville hun gå glipp av hvis hun ikke kom til kirken på dagen for musikk-konkurransen? Hun ville ikke kunne synge sitt vitnesbyrd i Primær sammen med vennene sine. Og hun ville gå glipp av nadverden.

På mandag visste Alejandra hva hun måtte gjøre. Hun gikk til musikkrommet for å snakke med læreren sin.

“Takk for muligheten,” sa hun. Men jeg ønsker ikke å delta i talentkonkurransen hvis jeg må gjøre det på søndag.”

Frøken Pérez la ned notarkene hun så på og rynket pannen. “Er du sikker på at du vil gå glipp av konkurransen?”

“Ja, jeg er sikker.” Alejandra var stolt over valget hun hadde tatt. Det var vanskelig, men hun visste at det var det rette valget. “Jeg kommer til å gå glipp av noe mye viktigere hvis jeg deltar.” ●

Synge på søndag

Det var vel ikke så ille om Alejandra gikk glipp av kirken bare én gang, var det vel?